

řešení sporu. Proto se žalovaná nemůže odvolávat na ony podmínky k odůvodnění příslušnosti rozhodčího soudu. V tomto případě nejde o spor ze smlouvy agenční nebo koaliční, nýbrž skutečně o spor ze zvláštní dohody, ujednané u agencie. Třeba by k této zvláštní dohodě zavdala podnět smlouva agenční a koaliční, a třeba bylo tehdy jednáno o porušení smlouvy z roku 1896 před rozhodčím soudem agencie, byla základem nároku žalující strany, by žalující cukrovar nekontrahoval v oněch obcích, a by žalovanému cukrovaru byla část řepy z nich dodána, zvláštní dohoda z roku 1896 a smír ujednaný u agencie. Strany dokonce ani neuváděly, že žalovanému cukrovaru bránila smlouva agenční nebo koaliční, by nekontrahoval řepu ve zmíněných obcích, a patrně kontrahování neodporovalo těmto smlouvám, zejména § 6 agenční smlouvy, an se kontingent řepní posunem řepy mezi cukrovary vyrovnal, nýbrž odporovalo kontrahování jiné smlouvě, totiž oné z roku 1896. Proto nejde nyní o spor z koaliční nebo z agenční smlouvy, ana žalobkyně žádá zaplacení řepy, kterou dodala podle smíru, třebas ujednaného u agencie. O sporech z tohoto smíru nebylo ani tvrzeno, že strany příslušnost rozhodčího soudu pro ně zvlášť ujednaly. V tomto směru tedy rekursní soud správně neuznal příslušnost rozhodčího soudu.

Čís. 11198.

Rovnoměrné uspokojení věřitelů ze všech vložek stížených simultánním zástavním právem předpokládá podle § 222, druhý odstavec, ex. ř. jen, by byly vydraženy všechny nemovitosti, na nichž vázne simultánně hypotekární pohledávka, nevyžaduje se však, by se tak stalo u téhož soudu a společně, aniž aby všechny simultánně zavazené nemovitosti patřily témuž vlastníku.

Použití § 222, třetí odstavec, ex. ř. nepředpokládá, by zadní věřitel, jenž obdržel méně, ježto simultánní věřitel byl uspokojen jen z jedné vložky, byl zajištěn zástavním právem v ostatních vložkách, aniž, aby v nich byl pro něho vložen náhradní nárok.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1931, R II 248/31.)

Ve vložkách čís. 2 a 621 v Z. a ve vložkách čís. 93 a 292 v S. vázly simultánně pohledávky Spořitelny města R., a to pohledávka 300.000 Kč ve vložkách čís. 2 obce Z., čís. 93 a 292 obce S., pohledávky 65.000 Kč a 50.000 Kč ve vložkách čís. 2 a 621 obce Z., pak ve vložkách čís. 93 a 222 obce S. Všechny vložky byly v exekuční dražbě vydraženy. Z vložky čís. 2 a 621 v Z. byly úplně uspokojeny pohledávky Spořitelny města R. 65.000 Kč a z vložky čís. 2 v Z. pohledávka 50.000 Kč úplně a z téže vložky pohledávka 300.000 Kč částečně. Za pohledávkou Spořitelny města R. vázla ve vložce čís. 2 v Z. pohledávka firmy J. 108.900 Kč. V projednávané věci E 3445/30 jde o rozvrh nejvyššího podání za vložky čís. 93 a čís. 292 v S., k němuž přihlásila firma J. náhradní nárok 108.900 Kč. Vložky čís. 2 a 621 v Z. byly exekučně prodány u okresního soudu v R. pod E 238/30. Soud první stolice k odporu

další knihovni věřitelky nepřikázal firmě J. nic na pohledávku 108.900 Kč. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by po náležitém šetření znovu rozhodl. Důvody: Při rozdělení nejvyššího podání E 238/30 okresního soudu v R. byl přiznán stěžovateli (firmě J.) náhradní nárok podle § 222, třetí odstavec ex. ř. pro pohledávku 108.900 Kč 60 h s přísl., ježto vymáhající věřitelka Spořitelna města R. zajištěné pohledávky 65.000 Kč a 50.000 Kč s přísl. obdržela přikázané z tamní rozvrhové podstaty, ačkoliv byly simultánně zajištěny též na vl. čís. 93 a 292 v S., též exekučně prodaných. Přihlásila-li pak stěžovatka náhradní nárok, jak se stalo, k rozvrhu nejvyššího podání za tyto nemovitosti, bylo o něm uznati podle § 222, třetí odstavec ex. ř., třebaže pohledávka 108.900 Kč 60 h na nemovitostech vl. čís. 93 a 292 v S. knihovně zajištěna nebyla.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Ačkoli rekursní soud nevyhradil svému usnesení právní moc, jest nicméně dovolací rekurs přípustný, neboť napadené usnesení jest vlastně změnou usnesení prvního soudu podle § 527 první odstavec c. ř. s. a § 78 ex. ř., ponechávajíc další zařízení, potřebná následkem jeho výroku, soudu, jenž vydal první usnesení (§§ 233, 234 ex. ř.). Ve věci samé jest přisvědčiti názoru rekursního soudu. Odstavec druhý § 222 ex. ř. stanoví jako předpoklad pro rovnoměrné uspokojení věřitelů ze všech vložek stížených simultánním zástavním právem, by byly vydraženy všechny nemovitosti, na nichž vázne simultánně hypotekární pohledávka. Aby se tak stalo u téhož soudu a společně, jak dovolací rekurs za to má, zákon nežádá. Rovněž není předpokladem, aby všechny simultánně zavalované nemovitosti patřily témuž vlastníku, jak dovolací rekurs rovněž omylem tvrdí. Poněvadž všechny čtyři vložky (čís. 2 a 621 v Z., pak čís. 93 a 292 v S.), na nichž vázly simultánně hypotekární pohledávky Spořitelny města R., a to: pohledávka 300.000 Kč ve vložkách čís. 2 obce Z., čís. 93 a 292 obce S., pohledávky 65.000 Kč a 50.000 Kč ve vložkách čís. 2 a 621 obce Z., pak ve vložkách čís. 93 a 292 obce S., byly vydraženy v čase přibližně stejném, mělo nastati uspokojení těchto pohledávek spořitelny ze všech vložek, na nichž vázly, poměrně podle druhého odstavce § 222 ex. ř. To se však nestalo, nýbrž byly uspokojeny ze vložek čís. 2 a 621 poz. knihy obce Z. pohledávka spořitelny ve výši 65.000 Kč a z vložky čís. 2 obce Z. pohledávka 50.000 Kč s přísl. úplně a z téže vložky pohledávka 300.000 Kč částečně, čímž byla zkrácena firma J., která se svou pohledávkou 108.900 Kč řadila ve vložce čís. 2 obce Z., přímo za pohledávkami spořitelny, neboť se takto na ni z vložky čís. 2 v Z. nic nedostalo, kdežto při poměrném uspokojení by byla bývala aspoň částečně uspokojena. Tuto křivdu má napravit ustanovení třetího odstavce § 222 ex. ř., jak správně uvedl rekursní soud, tím, že se má dostati poškozené firmě uspokojení z oněch nemovitostí, které byly též vydraženy, které však nepřispěly k uspokojení pohledávek spořitelny. To jsou právě nemovitosti ve vložkách čís. 93 a 292 pozem-

kové knihy S. Podle řečeného zákonného ustanovení dojde tedy stěžující si firma se svou pohledávkou uspokojení potud, pokud by ho byla došla z vložky čís. 2 v Z., kdyby pohledávky spořitelny byly bývaly z uvedených vložek poměrně uspokojeny. Při tom na tom nic nezáleží, — neboť to zákon nežádá, — že pohledávka firmy J. nebyla zajištěna zástavním právem též ve vložkách čís. 93 a 292 v S. a že tam nebyl vložen ani náhradní nárok, neboť ustanovení o vkladu náhradního nároku se tohoto případu netýče, nýbrž podle čtvrtého odstavce § 222 ex. ř. předpokládá, že byly v dražbě prodány jen některé z nemovitostí simultanně zavázaných, kdežto nemovitosti, na něž má býti náhradní nárok vložen, prodány nebyly. Další výtku dovolacího rekursu, že prý firma J. neuplatnila své náhradní nároky do skončení rozvrhového roku, který se konal u okresního soudu v R. dne 10. března 1931, jest lichá, neboť firma J. uplatňovala u okresního soudu v R. svůj nárok podle § 222 ex. ř. již podáními ze dne 28. prosince 1930 a ze dne 22. ledna 1931, pak při rozvrhovém roku dne 10. března 1931 a byl jí též náhradní nárok přiznán dodatečným usnesením k rozvrhovému usnesení ze dne 4. dubna 1931. Rozhodný v té příčině byl však jen rozvrhový rok konaný dne 7. května 1931 u okresního soudu v S., při němž firma J. svůj náhradní nárok po rozumu § 222 třetí odstavec ex. ř. uplatnila, odvolavši se při tom na svou přihlášku ze dne 19. dubna 1931 a na usnesení okresního soudu v R., jenž jí náhradní nárok přiznal.

Čís. 11199.

Předpisů obchodního zákona o nákladní smlouvě lze použiti i tam, kde vyplývá již z povahy smlouvy, že použití nákladního listu jest podle záměru stran vyloučeno.

Pojmu nákladní smlouvy nevadí, že odesílatel zboží pomáhal při jeho naložení a doprovázel náklad při dopravě.

Leknutí ryb jest poškozením zboží ve smyslu čl. 395 obch. zák. Za vyšší moc nelze tu pokládati událost, jež mohla býti odvrácena při řádných a věcných opatřnostech v řízení dopravního prostředku nebo jež může býti dovozována z jeho povahy nebo z jeho zvláštního způsobu, ze selhání nebo z nedostatku jeho činnosti. V tom, že motor nákladního automobilu nefungoval za tuhého mrazu, nelze spatřovati vyšší moc.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1931, Rv II 535/30.)

Zalovaní, provozující jako podnikatelé po živnostensku autodopravu, převzali za úplatu dopravu ryb pro žalobce nákladním autem z T. do B. Za jízdy bylo auto postiženo poruchou, takže ryby musely býti dopraveny do B. jiným autem. V době, kdy se auto žalovaných porouchalo, byly ryby ještě živé, před dojitím do B. však lekly. Žalobní nárok proti žalovaným na náhradu škody uznal procesní soud prvního stupně důvodem po právu. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Odvolací důvod nesprávného právního posouzení spatřují odvolatelé přesně v tom, že soud prvního stupně považuje smlouvu